

Onderwerpen uit de Westzaanse geschiedenis

Dirk Mes, timmerman

door WILLEM TIP/deel 69
beeld: Digitale Beeldbank

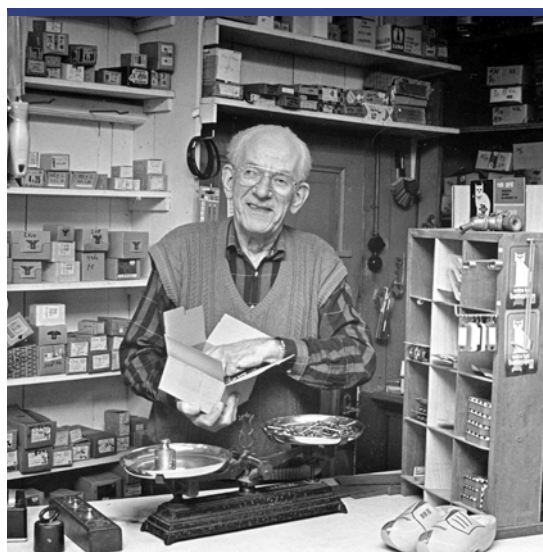
Een van de winkels die nog lang stand hield was de timmerwinkel van Dirk Mes. Dirk had zijn bedrijf in een monumentaal pand vlak naast de Weelbrug. Tientallen jaren was zijn winkel het toonbeeld van ambacht en verkoop met goede raad en advies. De klanten kochten er draadnagels bij het pond, klompen in alle maten, hooivorken en staartentouw voor de koeien.

Zijn draadnagels woog Dirk af op een antieke koperen weegschaal. In de ene schaal lag het ijzerwerk, op de andere schaal plaatste hij een aantal blinkend gepoetste gewichten met tientallen ijkmerken aan de zijkant. De weegschaal sloeg altijd door aan de goede kant. Groot was daarom de ergernis van Dirk toen desondanks het IJkwezen een modern weegapparaat met een wijzer eiste. Het witte apparaat kwam er uiteindelijk, maar het misstond volledig.

Een tweedehandsie uit '68

Dirk (in 1995): 'Ik probeerde die vent te overtuigen, maar hij had maar één zin, en die had – ie uit zijn hoofd geleerd: 'Ja, maar hij is niet geijkt!' Ik zei: 'Daar heb je zeker zeven jaar over gestudeerd, om dat te leren zeggen!' Ik was des duivels'. De nieuwe weegschaal zou en moest er komen. 'Dus ik heb zo'n vent op Zaandaik opgebeld, en voor 265 gulden heb ik nou deze; een tweedehandsie uit '68. Dat mocht wel'.

Later kwam de controleur om te zien of er aan de regels was voldaan. Dirk had bij het zien van de ambtenaar zijn humeur nog steeds niet terug. 'Ik had die 265 gulden beter in de sloot kenne gooien. Dan had ik tenminste nog een mooi kringetje gezien...'

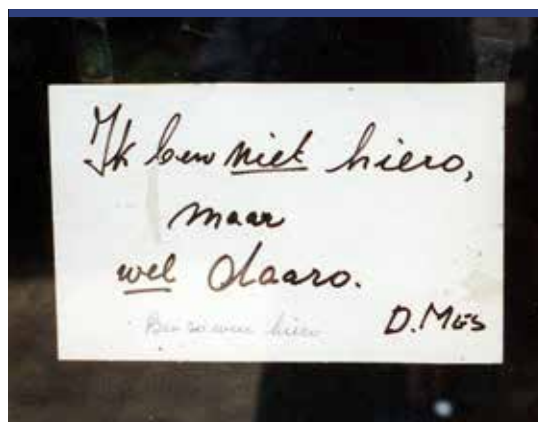
Dit te melden is mijn plicht

Dirk was niet getrouwd en ging zelden op vakantie. Hij nam in de bouwvakweken wel vrij. Dan sloot hij de winkeldeur. Op zijn achtererf genoot hij van zijn vrije dagen. Voor klanten die hem zagen lopen bleef hij onbereikbaar, hoe ze ook riepen en klopten. Achter het glas van zijn deur had hij een vers opgehangen dat voor iedere bezoeker duidelijk was. Elk jaar een nieuw vers.

en van deze verzen haalde in 1994 zelfs de krant: 'Dit te melden is mijn plicht, Want ik ben voorlopig dicht. Misschien zit ik in Grevenbicht, Of kijk ik naar het noorderlicht; Wellicht bij mijn lieve nicht, In elk geval: ik ben uit zicht. Einde van dit rot bericht. Maar laten we hopen, Als ik niet ben verzopen, Ben ik 22 augustus weer open.'

Sousafoon

Dirk was sinds zijn twaalfde jaar lid van Crescendo. Daar bespeelde hij verschillende instrumen-

ten, maar vooral de sousafoon. Bij stil weer was Dirk goed te horen. Oefenen, oefenen, avond aan avond. Diep klinkende toonladders, allerlei snelle passages. Als de dirigent afwezig is, leidde Dirk het orkest. Hij speelde ook in andere Zaanse orkesten. Een enkele keer werkte hij zelfs mee in een symfonieorkest. Een volledige loopbaan in de muziek verkoos hij echter niet. De inkomsten waren hem te ongewis.

Westzaan is niet mooier dan het is

Dirk kende Westzaan als geen ander. Hij maakte het verleden van het dorp echter niet mooier dan het was: 'Vind je het jammer dat het dorp zo groot geworden is?' 'Nee hoor. Nee. Want de echte Westzaners waren ook niet zo lekker hoor. Je moest nog best uitkijken, want Westzaan was een arm dorp. Er waren een stuk of wat boeren en er gingen er een aantal op de fiets naar de Zaan om te werken en een stuk of wat verdienden hier de kost. Moeder had geloof ik vier bakkers. Of vijf. En die kwamen allemaal aan de deur, want dat waren allemaal klanten van ons. Nou, dan nam ze om de week een half broodje bij de een en dan weer bij de ander, het was toch allemaal armoed. Ze kocht bij allemaal wat. Ze hield die connectie een beetje aan' (De Wessaner, september 1995).

De winkel gesloten

Kort na de ingebruikneming van de nieuwe weegschaal moest Dirk om gezondheidsredenen zijn winkel sluiten. Op 5 mei 1996 ontving hij tezamen met anderen nog een onderscheiding wegens zijn verdiensten voor de dorpsgemeenschap. Kort daarna, in juni 1996 overleed hij, 77 jaar oud. Meer dan honderd vrienden en bekenden bewezen hem op de Westzaanse begraafplaats de laatste eer.